

Lausunto vakuutusten tarjoamisesta annetun direktiivin kansallista täytäntöönpanoa valmistelleen työryhmän loppuraportista (STM007:00/2016)

Suomen matkatoimistoalan liitto (SMAL) pitää hyvänä, että vakuutusten tarjoamista koskevan direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle on jätetty pienimuotoinen ja vakuutuslajeiltaan hyvin rajattu vakuutusten tarjoaminen, jota matkailualan toimijat harjoittavat. Pidämme tärkeänä, että ehdotuksessa otettua linjaa siitä, että se jätetään myös direktiiviin perustuvan kansallisen lain soveltamisalan ulkopuolelle, ei muuteta.

Mikäli matkatoimistoilta edellytettäisiin tiukkoja ammatillisia valmiuksia niiden myydessä matkavakuutus tuotteita, olisi se ristiriidassa esimerkiksi matkapakettidirektiivin velvoitteiden kanssa. Siinä matkanjärjestäjälle on säilytetty ainoastaan velvollisuus muistuttaa asiakasta matkavakuutuksen tärkeydestä ja siitä, että asiakas itse tarkistaa, että vakuutus on riittävän kattava.

Koska muutos johtaa siihen, että vakuutuksen ostajalle tulee antaa nykyistä enemmän tietoja, olisi tärkeää, että näiden velvoitteiden täyttämistä ei säilytetä direktiivin 3 artiklassa tarkoitetulle sivutoimiselle vakuutusedustajalle. Ehdotuksessa hallituksen esitykseksi vakuutusten tarjoamisesta sekä eräksi siihen liittyviksi laeiksi on otettu lähtökohdaksi (s. 77), että sivutoimiset vakuutusedustajat vastaisivat itsenäisesti laissa säädettyjen vaatimusten täyttämistä. Direktiivin 1 artiklan 4 kohdassa ja johdanto-osan 15 kohdassa lähtökohta on päinvastainen. Sen mukaan vakuutusyritys tai -edustaja, joka harjoittaa vakuutusten tarjoamista 3 artiklan tarkoittaman sivutoimisen vakuutusedustajan kautta, tulee huolehtia, että asiakkaalle annetaan direktiivin edellyttämät tiedot. Tämä tulisi ottaa lähtökohdaksi myös direktiivin pohjalta säädettävässä kansallisessa laissa ja sen perusteluissa. Niistä pitäisi ilmetä, että vakuutuksen antajan tai muun kuin 3 §:n 1 momentissa tarkoitetun sivutoimisen vakuutusedustajan on toimitettava edellä mainitussa säännöksessä tarkoitetulle vakuutusedustajalle kaikki se tieto, mitä vakuutuksen ostajalle on annettava ennen matkavakuutussopimuksen solmimista. Lisäksi tulisi mainita, että kyseisille toimijoille tulisi järjestää opastusta ja neuvontaa asiaan liittyen ja lisäksi mahdollisimman yksinkertaiset keinot tietojenantovelvollisuuden täyttämiseksi. Keinona voisi tässä yhteydessä mainita esimerkiksi linkit vakuutuksenantajan sivuilla oleviin ehtoihin ja lomakkeisiin.

Matkatoimistojen myymät matkavakuutukset ovat nykyään pääsääntöisesti lakiesityksen 3 §:ssä tarkoitettuja vakuutuksia. Jo nykyisin on kuitenkin tarjolla myös sellaisia matkavakuutuksia, jotka ovat hinnaltaan sellaisia, että ne eivät täytä direktiivin 1 artiklan 3 kohdan ja vakuutusten tarjoamisesta sekä eräksi siihen liittyviksi laeiksi koskevan säädösluonnoksen 3 §:n mukaisia edellytyksiä. Ne on tarkoitettu lähinnä suojaksi kalliiden matkapakettien ostajille ja niiden kattavuus on ns. normaaleja matkavakuutuksia laajempi esimerkiksi peruutusturvan osalta. Tämän tyyppisten vakuutusten myynti on kuitenkin pientä lain soveltamisalan ulkopuolelle jäävien vakuutusten myyntiin verrattuna. 3 §:n perusteluosasta saa sen käsityksen, että mikäli matkatoimisto tai muu taho myy yhtään kyseisenlaisia vakuutuksia, tulisi se tämän perusteella lain soveltamisalaan. Koska velvoitteet tuolloin ovat merkittävästi suuremmat, olisi perusteltua, että lain esitöistä kävisi selkeästi ilmi, mitä seuraamuksia elinkeinonharjoittajalle on, mikäli se ottaa myytäväksi myös kyseisenlaisia vakuutuksia.

Helsingissä kesäkuun 14. päivänä

SUOMEN MATKATOIMISTOALAN LIITTO

Heli Mäki-Franti *toimitusjohtaja*

laati: Päivi Laatikainen -Mattsson *apulaisjohtaja, VT*